

(A kis Jézuska eltűnik, a fényesség is.)

Venyige, Venyigéné: Mi volt ez a nagy fényesség?

Andráska: (felül az ágyban): Édesanyám, édesapám...

Venyige, Venyigéné (odarohannak a gyermekhez): Mi bánt? kicsi fiam?

Venyigéné: (takargatja): Talán rosszat álmodtál?

Andráska: Ide nézzetek!

Venyige, Venyigéné: A kicsi suba! Hogy került ez ide?

Andráska: (felül az ágyban) A Jézuska adta vissza...

(Kint felhangzik a harangzó, függöny lassan le.)

MESEDÉLUTÁN.

A kis papucs.

A régi Szeged városában még a nagy árvíz előtt élt egy becsületes csizmadiamester. Igen jeles mesterember volt. Különösen a papucsvarrásban volt ügyes. Senki sem tudta úgy megadni a formáját a papucsnak, mint ő.

Kormányos Péternek hívták ezt a mestert. Nagy volt a keletje portékájának. Ahány szép lány volt Szegeden, mind a Kormányos uram papucsában akart végig kopogni-esattogni vasárnap az utcán, abban akart táncolni a bálban. Kormányos uramat meg is szállta egy kicsit a hiúság.

Egyszer híre jár, hogy ellátogat Szeged városába a királyné.

Kormányos uram kapta magát: elment a boltba s megvette a legszebb arannyal kivarrott, pillangós selymet. Nem sajnálta érte a pénzét.

— A királyné lányának varrok belőle papucset — mondta dícselkedve a boltosnak.

Miallatt szabta-varrta a selymet, egyre azon járt az esze, hogy miként adja majd át a kész papucset a királykisasszonynak. A királyné talán még meg is veregeti a vállát s azt mondja neki:

— Még ilyen szép papucset nem láttam!

Talán még udvari csizmadiának is kineveztetil!

Kormányos uramnak ragyogott az arca az örömtől és büszkeségtől, amikor erre gondolt. Nagy buzgósággal varrta a papucset. No, lett is abból olyan remekbe készült portéka, hogy csudájára járt az egész város, amikor a kirakatba került! Még aznap tizen is kérték a papucset. De Kormányos uram semennyiért sem adta oda senkinek. Nem ám, még a polgármester lányának sem!

— A papucs a királykisasszonynak készült s ha akkora aranyat adnának érte, mint az öklöm, akkor sem adnám másnak! — mondta a mester nagy büszkén.

A műhely előtt egyre szaporodtak a báméskodók. Oda-

vetődött egy szegény, szűrös ember is. Nézte, nézte a szép papucset, ő is nagyot sóhajtott:

— Hej, ha az enyém lenne az a papucs, de boldog lennék!

— Nem olyan szegény embernek való az! — mondta Kormányos úram.

— Hisz tudom én azt jól! — szólt busan a szegény ember. — Tudom én azt jól. Csak úgy mondtam... A kis lányom beteg. Azt mondta, hogy meggyógyul, ha egy pár szép papucset viszek neki háza. Éppen ilyet akart a lelkem. Kékselyemből valót, aranyos virágut, piros sarkut.

Ezzel elfordult a szegény ember. Szeméből kicsordult a könny és végigpergett napégette arcán. Szemére húzta kalapját s továbbment. Kormányos úram egy darabig csak nézte. Majd gondolt egyet s utána futott. Megfogta a szegény ember szűrének lelógó ujját.

— Hé, földi! — szólt szelid hangon. — Hát tudja, ha így áll a dolog, hát Isten neki! Vigye el azt a papucset!

(*Balla Irén.*)

Jézus.

Úgy áll még előttem
Tiszta, szent képe,
Ahogy édesanyám
Szívembe véste;
A sírók, szenvedők,
Gyöngék pártfogója.
Mennyei szeretet
Sugárzik le róla,
— Úgy-int a jóra.

Született szegényen,
— Közénk valónak.
Szeretett, szenvedett
Példát adónak.
Az egész életét,
Másnak osztogatta,
De a keresztfáját
Maga vonszolgatta,
— Meghalni rajta.

Hanem a halállal
Mégse lett vége,
Keresztje kivonult
S híd lett az égbe.
Oda szállt, onnan jár
Ma is e világba,
Hol annyi a szegény,
Az özvegy, az árva
— Ki őtet várja.

Onnan száll ma is le
Földi szívekre:
Meváltó, megáldó
Szent szeretetje.
...Én rám is — Istenem! —
Ő mennyiszer szállt rám,
Kivált így, ünnepi
Zsolozsmáink szárnyán,
Karácsony táján!

Rám lelsz-e most, én rám,
Édes Megváltóm?
Elkerültem messze
A régi háztól.
Ó, mindegy nekem, ha
Rám nem is találnál,
Csak hagyj ott az áldást,
Amit nekem szántál:
— Annál a háznál!

(*Szabolcska Mihály*)